

iubesc!?. Eu, parșivă, am întrebat: „Ce-ai spus? N-am auzit, ce-ai zis?” Și mi-a repetat declarația de dragoste pe care numai el știa s-o facă în acest fel.

- O carieră spectaculoasă ca a dvs. aduce, desigur, în viața personală renunțări și poate eșecuri. Le compesează orele mirifice petrecute pe o scenă sau alta?

- Nu, eșecuri nu, dar poate am simțit uneori regretul că n-am avut o viață de femeie normală, obișnuită. Când spun asta mă gândesc la Cătălina mea, alături de care mi-aș fi dorit să fiu mai mult. Fiică de artiști, ea a înțeles și n-au existat reproșuri. Cine nu știe că un

artist trăiește atât de intens...Și dacă Dumnezeu ți-a dat un har trebuie să mergi până la capăt, să-l respecti. Dacă știi ce vrei și-ți iubești arta, apar și renunțările.

- Pe Carmen din opera cu același nume ați îndrăgit-o cel mai mult?

- Nu, a fost doar unul din cele 160 de roluri pe care le-am interpretat. A fost o impresie din cauză că eram brunetă, cu părul bogat, dansam și jucam castanietele, aveam vocea care trebuia, știam personajul perfect. De altfel, am fost aleasă drept "Carmen a secolului". Eu am avut însă personaje

mai dragi, mai apropiate firii mele. Am iubit-o pe Azucena din "Trubadurul" și am cântat această operă toată viața, cu o plăcere deosebită; mi-a plăcut Charlotte, care aveam senzația că se apropia de dulceața, de gingășia mea moldovenească, deși era de la... Weimar. Și cum m-am străduit întotdeauna ca mezzo-soprana care sunt să fie și o acrită de artă dramatică; știam să trec cu o ușurință de la o stare la alta, de la un personaj la celălalt, în ciuda diversității lor. Să n-o uit nici pe adorata Dalila, atât de superbă, atât de senzuală...

- Acesta este motivul pentru care din anii '90 ați preferat rolurile de compoziție?

- Nu, este altul: atunci când ești tânăr ai toate armele să interpretezi orice fel de personaj, începând desigur cu cele de "femme fatale". Avansând însă în vârstă începi să înțelegi mai bine anumite personaje. Apoi, se întâmplă că vocea rămâne tânără, dar silueta, grația, mișcare încep să fie marcate de trecerea anilor. Nu mai poți dansa și sări pe masă ca s-o joci pe Carmen, dar o poți interpreta pe Clytemnestra din „Electra”. Trebuie să fii abil să te retragi spre alte roluri, că doar sunt atâtea regine, contese sau marchize în repertoriul universal. Sunt roluri de ultimă parte a carierei, superbe, care-ți pun talentul în evidență, nu doar vocea. Gândiți-vă că sunt colegi de ai mei care nu mai cântă de 35 de ani, pe când eu continui să fiu pe scenă, să dau lecții de canto, de master class.

- Ce face acum, la Paris, Viorica Cortez?

- În principal, sunt chemată în diferite țări, pentru jurii internaționale, naționale sau pentru proiecte de master class, lecții de canto. Este un alt mod de a transmite ceea ce am adunat eu de la profesorii și marii mei maestri. La scenă însă n-am renunțat. Nu demult, am jucat la Montpellier, într-o operă contemporană, "Afaire etrangere", în care am interpretat rolul lui Dumnezeu, o partitură foarte grea din punct de vedere muzical. Era un fel de farsă, în care Dumnezeu era îmbrăcat în femeie, purta pălărie de bărbat, era grădinar. În ianuarie 2013 sunt invitată să cânt la Teatro de la Maestranza din Sevilla, în „Cavaleria rusticana”, în care fac rolul mama Lucia, o femeie dură, siciliană. Cât glasul îmi este intact, de ce să nu cânt?

Lucia Ivănescu

